

ומקבלת הגمراה חלק מדברי רبا, אך מאידך היא דוחה את החלק الآخر —

אליבא דרבנן גנש — פולי עלמא לא פלייגן!
ודאי רבי יוחנן אינו יכול לסביר כמותו.

ולכן, שפיר אמר רבא שאי אפשר להעמיד את מחולוקתם של רבי יוחנן וריש לקיש באופן שנייהם יסבירו בן ננס, היות וההילח שרבו יוחנן אינו סבור כמותו אלא כרבי ישמעאל, ורק ריש לקיש יוכל לסביר בן ננס.

שהרי אם ערבי, שדין שעבדו הוא מפורש מן התורה [שהרי הוא נלמד מהערבות של יהודה אל יעקב אבינו "אנכי עורךנו"], אינו חל בהודאה גרידא לבן ננס, אלא רק אם מיחיד עדים לכך — כל שכן המודה לחבירו שהוא חייב לו, שאין דין התחייבתו מפורש בתורה, שאינו מתחייב לו בלי שיחד לכך עדים, לפי בן ננס.

ושפיר אמר רבא, שרבו יוחנן סובר רק כרבי ישמעאל, ולא בן ננס.

אך את החלק השני שאמר רבא, שריש לקיש קב-ב סובր רק בן ננס ולא כרבי ישמעאל, אפשר לדוחות, ולומר:

כיב פלייגי, אך יתכן שנחalkerו ריש לקיש וריש יוחנן **אליבא דרבבי ישמעאל**, ושניהם סוברים כמוותו בערב שמתחייב גם ללא עדים, ורק בהודאה במנה נחalkerו —

רבבי יוחנן סבר, הودאותו במנה מועילה גם כשלא ייחד לכך עדים, כמו שסובר רבוי ישמעאל, שחללה ערבותו של הערב על פי

אמר לו בן ננס לרבי ישמעאל: איןנו נובח לא מנכדים בני חורין ולא מנכדים משועבדים, כיון שלא יחד הערב עדים להודאותו בערכותו!

אמר לו, שאל אותו רבי ישמעאל: למה אינו נובח המלה מבני חורין על סמך הודאותו של הערב?

אמר לו בן ננס: הרי שהיה המלה חונק את החבירו הלואה בשוק, שיפורע לו חוכו, ומצאו החבירו של הלואה, וראה כיצד המלה חונק את רעהו, הלואה, ואמר לו למלחה: הנה לך לחבירי הלואה ואל תחנקהו, ואני אתן לך את המגיע לעך ממוני בחובו [זה הינו, שהודה לך שלא בפני עדים שהוא ערבי לו לפרעון החוב] — פטור הערב משללים לו, מפני שלא על אמוןתו של הערב הלווה המלה ללואה.

והיינו, לפי שבמקרה זה לא קיבל עליו הערב את התחייבותו בפני עדים, שלא אמר "אתם עדי"iani מקבל עלי לפרווע את החוב, אלא הודה לו בהודאה גרידא שהוא מקבל על עצמו את הערכות על פרעון החוב.

וחורי זה רומה למי שהודה לחיבורו בשטר בכתייבת ידו שהוא חייב לו מנה, בלי שייחד על כך עדים, שנחalkerו בו רבי יוחנן וריש לקיש אם מועילה הודאותו.

ואומר רבא, לימא, יש לנו לומר, שרבוי יוחנן הוא דאמר **רבבי ישמעאל**, שמועילה הודאותו לחיבבו אפילו אם קיבלה בלי יחו עדים, ורק שักษ הוא דאמר בן ננס, שלא מועילה הודאותו, כיון שלא שיחד לכך עדים.